

ifølge Konkurslovens § 148 stempelfri. For Tiden stemples baade *Hovedbog* og *Journal* til Takst 8 *Kr.* for alle, „hvis Handel maa sættes over Høkeres“, og til Takst 2 *Kr.* for andre næringsdrivende, som enten ere forpligtede til at have autoriserede Bøger eller ønske andre Bøger end *Journal* og *Hovedbog* autoriserede. — Naar man nu gør Autorisation af *Kassebog* obligatorisk, vil der for de fleste næringsdrivende jævnlig blive Tale om Autorisation af nye saadanne, og Udvalget mener derfor, at man ved at bestemme Stempelafgiften til 2 *Kr.* for *Hovedbog* og *Kassebog* og ved at paalægge *Statusbog* samme *Stempelafgift* sandsynligvis vil opnaa samme Indtægt for Statskassen som efter de nugældende Regler. Naturligvis maa — ligesom nu — ogsaa de Bøger, som nogen ønsker autoriserede uden at have Forpligtelse dertil, stemples paa samme Maade. (*Ændringsforslag Nr. 16.*)

Det synes at være mindre rigtigt, naar det i § 6, 1ste Punktum, siges, at Frdn. 1. Juni 1832 ophæves, medens man i det næste Punktum opretholder dens §§ 8 og 9. (*Ændringsforslag Nr. 18.*)

Medens *Ændringsforslag Nr. 19* ikke trænger til nærmere Forklaring, skal det med Hensyn til *Nr. 20* bemærkes, at det formentlig er rettest at ophæve hele § 148 i Konkursloven, ikke blot Paragraffens 1ste Stykke. Ved denne Paragraf blev nemlig Opgørelse af aarlig *Status* gjort obligatorisk, og det blev derfor nødvendigt (i 2det Stykke) at bestemme Strafansvar for Undladelse heraf og for svigagtig eller uordentlig Opgørelse af *Status*; i saa Henseende blev Straffelovens § 262 gjort anvendelig. Men naar Forpligtelse til at føre *Status*bog nu optages i den almindelige Lov om *Handelsbøgers Førelse*, maa ogsaa Straffelovens almindelige Regel om svigagtig eller uagtsom Førelse af disse Bøger (nemlig § 262) ligefrem komme til Anvendelse paa *Status*bogen, uden at det behøver udtrykkelig at siges saaledes som i Konkurslovens § 148, 2det Stykke.

I Lovforslagets § 8 er der fastsat Bøde for Overtrædelse af Pligten til at

lade Bøgerne autorisere og til at føre dem paa behørig Maade. De herom foreslaaede Regler have givet Anledning til Drøftelse af det Spørgsmaal, om der da skal føres et virksomt Tilsyn med Overholdelse deraf, eller om Overtrædelse kun skal straffes, naar det ved forefaldende Lejlighed findes, at den foreligger.

Udvalget er stemt for den sidste Opfattelse, som er den, der i Praksis hersker med Hensyn til Overholdelse af Forordning 1. Juni 1832. Om end Lovforslaget bl. a. tilsigter at fremme forsvarlig Bogføring og, som det undertiden siges, at opdrage de næringsdrivende til at udføre dette med saa stor Omhu som muligt, hvad der er af betydelig Vigtighed baade for dem selv og for deres Forretningsforbindelser, er der i Udvalget Enighed om, at det ikke er ved *Straffebestemmelser*, at denne Opdragelse hensigtsmæssigst iværksættes. De Bestræbelser, der fra flere Sider udfoldes for at oplære de unge, vordende Forretningsmænd i Bogføring, fortjene den største Paaskønnelse, men det kan vistnok ikke betvivles, at der endnu er en lang Vej at tilbagelægge, forinden Vigtigheden af at skaffe sig fornøden Kundskab heri tilstrækkeligt trænger igennem hos de unge. Det vilde da ogsaa medføre stor Vanskelighed at anvende Paragraffens 2det Stykke uden at forulempe de vedkommende paa den føleligste Maade, thi for at undersøge, om Bøgerne ere førte paa behørig Maade, maatte man underkaste Bogføringen et sagkyndigt Eftersyn, hvorved der ikke blot vilde ske Indgreb i vedkommendes stadige Brug af Bøgerne, medens Undersøgelsen staar paa, men ogsaa gives Lejlighed til Indblik i Forretningsforhold, som den næringsdrivende har Ret til at holde for sig selv. Udvalget er af den Mening, at der kun — ligesom hidtil — bør skrives ind, naar Myndighederne lejlighedsvis bringe i Erfaring, at Loven er overtraadt, saasom naar der forlanges Bekræftelse af en Udskrift af Bøgerne, eller naar disse af anden Grund maa forevises, og at det i øvrigt maa være en tilstrækkelig Opfordring til rigtig Bogføring, at Undladelse deraf kan